

Piger, der ikke deltog i Dansen men stod og saa' til hende ved Siden af Baaden. Hun havde taget Plads bag de andre, paa Baadens Ræling, hvor hun sad med Hovedet halvt bortvendt, og med Blikket ubevægelig rettet mod et fjernt Punkt ude over Vandet, som om Sangens Toner ogsaa havde ført hendes Tanker ud paa vide Rejser. Skumringen var allerede saa fremskreden, at Ansigtets Træk ikke kunde skælnes i den Afstand, hvori Emanuel befandt sig. Men des tydeligere tegnede sig Legemets Omrids mod den nu næsten ensfarvede, blommerøde Havflade. Han fulgte med Blikket Ansigtets buttede Profil, Overkroppens kraftigt rundede Linier ... og alt imens voksede der paa ny en Ængstelse frem hos ham, Ængstelsen for, at hun af en eller anden Grund skulde have faaet noget imod ham. Han forstod ellers ikke, at hun den hele Dag saa omhyggeligt havde undgaaet at hilse paa ham, ja blot at komme i hans Nærhed. Havde hun maaske følt sig skuffet af hans Tale? Han havde dog flere Gange talt netop med Tanken paa hende ... havde hele Tiden ønsket, at først og fremmest hun skulde kunne forstaa ham. Hvorfor var da netop hun den eneste, hans Ord ikke havde naaet?

Hans pludseligt urolige Mine blev bemærket af nogle ældre Folk, der straks lod deres lagttagelse